

لے دس

تجملہ کلیم

لے دس

نیل نابر

لے دس

تجمل کلیم

اکھ چوں تیر چلا کے مینوں
آکھن لگا نس ، لے دس

لے دس

تجمل کلیم

ISBN No. 978-969-7890-02-6

ضابطہ:-

پہلی وار :	جنوری 2019ء
مکمل پتا :	غلام مصطفیٰ مغل جی، سلمان سید
کمپوزنگ :	عمران حسینی
میل :	400/-
مطبع :	محسن پرنٹنگ پریس لاہور
پبلشرز :	یونی ایکس پبلی کیشنز
:	آفس نمبر 12 سپر مارکیٹ برج روڈ ساہیوال
:	آفس نمبر 11 تھرو فلور ڈیکون پلازہ
:	شاہراہ فیصل - کراچی - 0315-6821040

انتخاب

رانا عبد خاں مرحوم

تے

سردار شعیب عالمگیر مرحوم

دے ناں

الحمد لائبریری

فیس بک
گروپ
کتابیں
پڑھیے

سید حسین احسن

کتابیں پڑھئے۔ الحمد PDF لائبریری

Private group · 171K members

Imagitor

صفحہ نمبر	ترتیب	نمبر
10	ڈاکٹر فریاش سید	0
12	ساہواں لیند ابی نہ ماریں	1
14	چپ سمندرے اٹھیاں چھلاں حاضرین	2
16	کہندے نیں میں بے سریاں نوں سُر کردتا	3
18	اوہ کول بہند اتے غزل کہندا	4
20	گوہل سمجھ کے ٹگ سکيا اے	5
22	فیر کرن برباد آئی اے	6
24	ایسے سوہنے تین کسے دے	7
26	جندا گھر نیں ہندا	8
28	چنگے کارو بار تے آیا ہندا اے	9
30	کار کردار یہاں پیار کردار یہاں	10
32	بھدے ہندیاں مندیاں کلا کردے گا	11
34	نکی جھی گل اک ہوندی اے	12
36	ہس کے تکیا سو کہ ہاسا کر گھیا	13

38	ایہہ جت وی ہارے تے سمجھوں باہرے	14
40	سارے دھونے دھو کے میں	15
42	اک اتھرنوں متھائیک کے پنجیاواں	16
44	حال اور بالمیاں عمراں	17
46	اینی سوہنی اکھ بسم اللہ	18
48	زمین تے آسمان چھڑکاں	19
50	جواب دیون دی تھاں تے اگوں سوال کر کے	20
52	یاداں دا گھر مس، لے دس	21
54	شرماں دے تلوار نہ دیویں	22
56	بے ادہ اتبار کر لیندا	23
58	کرنائیں لھگی نظر نہ لگی	24
60	ہاسے وچ کسراں کرئیے ہاسے بھاجی	25
62	توڑ دے مینوں ٹٹ کے مل	26
64	گلاں باتاں نوں ویکھدا کدے	27
66	پھل دے مکھ سیاہی اے	28
68	واہو ادر دے پیچھے سی	29
70	ریتے وانگر بکر جادے گا	30
72	کو کے دی اک کولی اے تے گولی اے	31

74	لوڑ میں صرف سنائی اے	32
76	انج میں پیاروں انگن لگیاں	33
78	کر میرا اتار دے سوہنا	34
80	جوئی چیرکاں مارن لگ پئی	35
82	کیہہ کہندے ہجرتوں ڈردائے ایویں کردائے	36
83	دیکھ رہے نیں اتے مارے	37
85	کے دے ڈرنوں کیہہ آکھاں	38
87	اکھ جدوں دی ترگنی اے	39
89	کے نوں وی چنے بھاویں	40
91	اوہدے تیکھے جان دتی	41
93	قسے شکر دو پہرنوں آہرے لادتا	42
95	اوہدے مکھتے اکھیاں رکھیاں	43
97	ہتھیں آپ ہر دے اتھرو	44
99	ایس حال نہ چھڈ کے جاہ مینوں	45
101	سوہنا ہا سا اے	46
103	چار چوہیرے کندھ کھلی اے ماڑی جی	47
104	جے وعدہ ٹٹ گیا ہوندا	48
106	اوہنے مینوں گل لایا تے ڈوب گیا	49

نے دس

108	کنج سوچاں نوں پینکھ جھٹاواں کدھرجاواں	50
110	ہندی سی جدماں ویہڑے وچ	51
112	بس منگن دی لوڑ نہ چھڈیں	52
114	انج ہا سے نہ کیردھی نیں	53
115	جند اجند اہر و سکناواں	54
117	لگدا اے ہن کڈھنی پئے گی سستی پیراں پٹھوں	55
119	جدوں میں ایکے نوں دون پڑھیا	56
121	کیمہ کیمہندائے ہجرتوں ڈردائے ایویں کردائے	57
123	ملن چچو کھاچر ہو یا تے	58
125	پچی بول وفاد یویں گا	59
127	مونہہ تے سچ بول گیاواں	60

غزل بیک وقت آسان ترین اور مشکل ترین صنفِ سخن ہے۔ اکثر و بیشتر شعراء نے شاعری کا آغاز غزل سے کیا، لیکن ایسے شعراء کی تعداد انگلیوں پر گنی جاسکتی ہے۔ جو خوبصورت غزل کہنے پر قدرت رکھتے ہیں۔ اس فہرست میں ایک معتبر نام تجمل کلیم کا ہے۔

تجمل کلیم کی غزل اپنے متنوع موضوعات، دلکش ردیفوں، نئی زمینوں، صنفِ سہل ممتنع سے متصنف اور کلیبی کرافٹ کی وجہ سے قارئین کے دلوں پر راج کرنے کی بھرپور صلاحیت رکھتی ہے۔ مزید برآں روزمرہ کی زبان کو غزل کی زبان بنانا تجمل کلیم کی عطا ہے۔

ان کا پانچواں شعری مجموعہ ”لے دس“ جہاں پنجابی غزل کے عشاق کے لیے سالِ نو کا گراںمایہ تحفہ ہے وہاں یہ ان کے غزلیہ سرمائے کو بڑھاوا دیتے ہوئے بھی محسوس ہوتا ہے۔ ”لے دس“ کے مسودے کو پڑھتے ہوئے یہ دعا لبوں پر مچلنے لگی:

لے دس
تجمل کلیم! آپ بہت جئیں اور مہبان شعر و ادب کو ایسی ریں ہری
غزلیں عطا کرتے رہیں۔ آمین۔۔۔!

اوہ کول بہندا تے غزل کہندا

بخار لہندا تے غزل کہندا

اوہ سوہنے مصرے دی چال والا

جے مینوں کہندا تے غزل کہندا

میں پی کے اکھاں چوں ڈھیر ہویا

نہ ڈگدا ڈھیندا تے غزل کہندا

ڈاکٹر فریاد شمسید

شعبہ اردو

بہاؤ الدین زکریا یونیورسٹی، ملتان

الحمد للہ

سید حسین احسن

سید حسین احسن

ساہواں لیندا بی نہ ماریں
دیکھیں جیندے جی نہ ماریں

شیشہ نتیں بئی سٹ اڈیکاں
مینوں معنا وی نہ ماریں

دھی ہندی اورب دی رحمت
داجول ڈردا دھی نہ ماریں

دو دن تو چلہا نتنیں بلیا

گھر دا کوئی جی نہ مارے

ویلا اپنی مرضی کردائے

مونہہ تے ویلے دی نہ مارے

چپ سمندرے اٹھیاں چھلاں حاضر نہیں

کن بے ویہلے ہون تے گلاں حاضر نہیں

حاکم دے دربار دا منظر تکیا اے

بندے غیر حاضر تے کھلاں حاضر نہیں

میرے کول سوا یاداں دے ہے ای کیہہ

دل کملے دیاں ماریاں ملاں حاضر نہیں

لے دس

اندروں باہروں لٹیا ہویا بندہ واں
پیر ای ہے نیں کدھر چلاں ، حاضر نیں
یار کلیما میں تے پھل ای منگے سی
موسم کہندائے امبرولاں حاضر نیں

کھندے نیں میں بے سریاں نوں سُر کر دیتا
جتھے جتھے تھاپ سی لائی گُر کر دیتا
جندے لئی میں صبر دا چولا پائی پھرناں
اوہنے میرا صبر پیالہ پُر کر دیتا
مینوں وی توفیق دے اوہدے قد میں لگاں
جنے کَلے حر نوں حضرت خُر کر دیتا

اوہدے بولاں نال حیاتی بنھی پھرناں
اڈپڈ جانی ساہ جے اوہنے پھر کر دیتا
منگتے جدوں صدا کیتی تے آ کر ویکھو
ہتھ دے اک اشارے نال ای ٹر کر دیتا

اوہ کول بہندا تے غزل کہندا
بخار لہندا تے غزل کہندا
اوہ اج پاسا وٹا کے لنگھیا
جے نال کھیہندا تے غزل کہندا
اوہ سوہنے مصرے دی چال والا
جے مینوں کہندا تے غزل کہندا

میں پی کے اکھاں چوں ڈھیر ہویا

نہ ڈگدا ڈھیندا تے غزل کہندا

وصال شعراں دی موت بنیا

جے ہجر سہندا تے غزل کہندا کہندا

کلیم بھلن دی بھل ہوئی

اوہ یاد رہندا تے غزل کہندا کہندا

گوہل سمجھ کے ٹگ سکیا اے
چن تے کہیڑا تھک سکیا اے

اگے ہو کے جیہا مارو
موتوں کوئی لگ سکیا اے

ساڈے وچوں اوہ اے سچا
اوہ ای قسماں چک سکیا اے

لے دس

دل مسکین نہ جھولی اڈی
نہ اگے کر بگ سکيا اے

اوہدی جبھ دا تیر کلیمہ
سدھا سینے ٹھک سکيا اے

فیر کرن برباد آئی اے

اج اوہ تیری یاد آئی اے

عمرال نال نبھانی پے گئی

وچ جدوں اولاد آئی اے

سکے لاش نوں چکن آ گئے

ایویں دی امداد آئی اے

میں قربان وی ہو سکنا واں

ایس طراں دی داد آئی اے

یا ز کلیمہ اتھرو منہیوں

پلکاں تے فریاد آئی اے

ایسے سوہنے نین کسے دے
پر کیہہ کرتے ہیں کسے دے

کاں کاں کنیں پے جاوے تے
دل نوں دھوکھے پین کسے دے

اج وہ محفل وچ آون گے
ساہ ہی کھوہ نہ لین کسے دے

لے دس

دے دیدار تے چین دوا دے

کم آ جا بے چین کسے دے

بھورا اندر وچھ جاندا اے

بھاویں ہون وین کسے دے

جندا گھر نتیں ہندا

اوہنوں ڈر نتیں ہندا

عاشق وی اکھواواں

میٹھوں مر نتیں ہندا

اوہدے ساہنویں سچا

ہناں پر نتیں ہندا

جیہڑا درد وںڈاوے

اوہ کافر نتیں ہندا

جنت اوہنوں کہندے

جہنمے ڈر نتیں ہندا

یار کلیمہ شاعر

کاری گر نتیں ہندا

چنگے کاروبار تے آیا ہندا اے
بندہ جدوں ونگار تے آیا ہندا اے
اک دن اوہ بازار دا چکر لاوے تے
اوہ اوہ فر اختیار تے آیا ہندا اے
فر سرکار نوں ساڈی یاد ستاندی اے
ویلا جد سرکار تے آیا ہندا اے

ویسے دوویں گلے جدوی ملدے ہاں
اپنے وچ دیدار تے آیا ہندا اے

یار کلیما ساڈی اس محرومی وچ
حاکم دا کردار تے آیا ہندا اے

کار کردا ریہاں پیار کردا ریہاں
درد جردا ریہاں پیار کردا ریہاں

ایہہ جو جت اے ایہہ جت دا ای تے نام نہیں
آپ ہردا ریہاں پیار کردا ریہاں

روز جینا تے مرنا بڑا روگ ہے
روز مردا ریہاں پیار کردا ریہاں

تیرے سفنے سی بھاویں تیری نگہ وچ

میں تے ٹھردا ریہاں پیار کردا ریہاں

لکھ اکھاں کلیمہ ولاویں لیا

اکو گھر دا ریہاں پیار کردا ریہاں

بھ دے ہندیاں سندیاں کلا کر دے گا
دل داروگ تے قسمے جھلا کر دے گا

پہلے ای ایس سارا دو تن ویہاں دا
عشق تے تینوں ہور سولا کر دے گا

اوہنوں جتن لئی پیراں دی منت من
ویسے ادھا کم تے چھلا کر دے گا

دل نہ چھڈ مزدور ادھی دے دن تے متھ

رہندا سہندا جو اے اللہ کر دے گا

یار کلیمما لگدائے عزت نہیں بچنی

دل تے روپ دے اگے پلا کر دے گا

نکی جی گل اے ہندی اے
جتھوں چل سو چل ہندی اے

جھگے وانگ نتیں لہنی لالہ
کھل تے آخر کھل ہندی اے

او سے گل نوں گل کہنے آں
جیہڑی منہہ تے گل ہندی اے

اوہدی کل وی اج ای سمجھو

ساڈی اج وی کل ہندی اے

یار کلیمما جے مڑ آوے

فیر طبیعت ول ہندی اے

ہس کے تکیا سو کہ ہاسا کر گیا
جو وی سی اپنا کلیجہ ٹھہر گیا
فیر دل دی کہہ نہ سکیا یار نوں
پیار فر جمن توں پہلاں مر گیا
عشق وچ ایہہ کھوٹ نئیں تے کیہہ اے جی
دل تیری دوری دا صدمہ جر گیا

اج کسے ساڈی فقیری کھولتی

اوندے ویہندے سار کا سا بھر گیا

تینوں دیکھن داتے چا اے سوہنیا

دل وی کر دا اے، تے جے میں مر گیا

ایہہ جت وی ہار اے تے سمجھوں باہر اے
جے ایہہ ای پیار اے تے سمجھوں باہر اے

کیہہ ہجر وچ وی قرار ملیا
جے ایہہ قرار اے تے سمجھوں باہر اے

ایہہ عشق بے اختیار کردائے
جے اختیار اے تے سمجھوں باہر اے

ایہہ گھار کسراں جے تو نہہ نٹنیں تے
جے ایہہ ای گھاراے تے سمجھوں باہراے

کلیم گولی توں بیچ وی جاندا
ایہہ اکھ داواراے تے سمجھوں باہراے

سارے دھونے دھو کے میں

ہسٹاں پاگل ہو کے میں

ویری ادھے کر دتے

ثابت قدم کھلو کے میں

تھوڑاں دے پڑپاٹے نہیں

کیہہ کیہہ منگاں رو کے میں

لے دس

اوہنوں اندر تاڑ لیا

اکھ دا بوا ڈھو کے میں

سچ پچھو تے بنیاواں

میں نوں مار کے رو کے میں

اک اتھرنوں متھا ٹیک کے پنچیا وال
میں اندر نوں متھا ٹیک کے پنچیا وال

جیون پنڈھ تے راہ وچ کوہ ای دینا سی
دل کافر نوں متھا ٹیک کے پنچیا وال

اینی گل تے کافر ای نہ کہہ دینا
اک پتھرنوں متھا ٹیک کے پنچیا وال

لے دس

رب دے ڈرتوں نیکی وی ہو جاندی اے
رب دے ڈرنوں متھا ٹیک کے بچیا وال

یار کلیم او اکھ کدوں سی خنجر سی
میں خنجرنوں متھا ٹیک کے بچیا وال

حال او ربا لمیاں عمرال
رو رو ڈھوتیاں کمیاں عمرال

دادے پوتے نوں دفنایا
عمرال گھار نہ جمیاں عمرال

فر جیون دی چھت نہ ڈگے
بن جاون بے تھمیاں عمرال

وقت وڈیرے تے جد بنیا

ونڈ دتیاں فرکمیاں عمراں

یار کلیما دکھ دیندے نیں

چھوٹے پنڈھ تے لمیاں عمراں

اینی سوہنی اکھ بسم اللہ
مڑ دیکھیں تے لکھ بسم اللہ

پہلی وار میں مینوں دسیاں
بس تو نہہ دیکھیں رکھ بسم اللہ

آیا ایں تے بہہ جا سوہنے
وصل دا شربت چکھ بسم اللہ

لے دس

سو جاناں تو مہنگا جا پے
تیرے روپ دا کھکھ بسم اللہ

ہن تینوں وی کھوہ پیندی اے
لے فرایتھے رکھ بسم اللہ

زمین تے آسمان چھڑکاں

ہنے ای بدل جے آن چھڑکاں

ایہہ لال جوڑے توں پچھ کے دسو

عطر منگاواں کے جان چھڑکاں

اوہ جیہڑے پاسے تہاڈی اکھاے

ذرا کو اودھر دھیان چھڑکاں

ۛۛۛ ۛۛۛۛ ۛۛۛۛۛ ۛۛۛ ۛۛۛۛۛ

ۛۛ ۛۛۛ ۛۛۛۛ ۛۛۛۛۛۛۛۛ

ۛۛۛۛۛۛۛۛۛ ۛۛۛۛۛۛۛۛۛ

ۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛۛ

جواب دیون دی تھاں تے اگوں سوال کر کے
اوہ اپنے ولوں دکھاں رہیا سی کمال کر کے
اوہ حال نہیں کہ گلی چچ کتا نہ نظر آوندا
حرام شے جے حلال ہندی حلال کر کے
ایہہ زندگی نوں پتہ اے سارا تو نہہ زندگی ایس
میں جی رہیا وال تے صرف تیرا خیال کر کے

لے دس

بھراوی ہندا سی اج بن کے شریک آیائے
تے ایہنے جانائے ساڈے لکڑنوں دال کر کے

کلیم تلیاں چ سیک ایویں تے آنتیں جاندا
کوئی تے ویہندا اے تینوں اکھاں نوں لال کر کے

یاداں دا گھڑ مس ، لے دس

اتوں کہندائے ہس ، لے دس

جہنے اج تک حال نہ پچھیا

ہن کہندائے دس ، لے دس

اکھاں نال پیاندا ہوئیا

پچھن لگا بس ، لے دس

لے دس

اکھ چوں تیر چلا کے مینوں
آکھن لگانس ، لے دس

وس وچ کر کے آکھن لگا
کچھ نتیں میرے وس، لے دس

شرماں دے تلوار نہ دیوہیں

اکھاں نوں ہتھیار نہ دیوہیں

تینوں جیون کہہ بیٹھا وال

ویکھیں کدرے مار نہ دیوہیں

میںوں جت دا مال سمجھ کے

اگے کدرے ہار نہ دیوہیں

لے دس

پیر سلامت رکھیں میرے

مینوں بھاویں کار نہ دیویں

ربا اک دعائے سن لے

مڑ انج دی سرکار نہ دیویں

ہجے اوہ اتبار کر لیندا
تے قسے پیار کر لیندا

ہجے میرے دل ہندا تے
میں جت نون ہار کر لیندا

حکومت کیہڑی اوکھی سی
کوئی فنکار کر لیندا

نے دس

تے قسمے فیر اک ہندے

بے اکھاں چار کر لیندا

کلیما فیر رونا سی

جدوں انکار کر لیندا

کرنائیں ٹھگی نظر نہ لگی

ہر شے لگی نظر نہ لگی

صدقے جاواں دل دا بوٹا

جانائیں کھگی نظر نہ لگی

مرزیا تیرا مکھ سندوری

گھوڑی بگی نظر نہ لگی

تونہہ پرکٹ ایس رانجھن یارا
ہیر اے ڈھگی نظر نہ لگی

اکھ لڑن توں لے کے اج تک
اکھ نتیں لگی نظر نہ لگی

یار کلیمّا ہے تیری وی
سوچ سلگی نظر نہ لگی

ہاسے ویج وی کسراں کر یے ہاسے بھاجی
ہسیاں وی تے ٹٹ جاندے نیں پاسے بھاجی
دھی جمن توں پہلاں سدھے تیر ساں لالہ
سانوں فکراں کر دتائے اکواسے بھاجی
چھوڈا بھاویں اک ٹکے دی شے ہندی اے
بلھیں چڑھ کے لٹ لینائیں دنداں بھاجی

لے دس

بندے تے اتبار کرن دا سوچو وی نہ

دھی ٹورو تے اللہ دے بھرواسے بھاجی

یار کلیمہ لٹیاں پوری نہیوں پیندی

رب توں منگو ہتھ بنا کے کاسے بھاجی

توڑ دے مینوں ٹٹ کے مل
ملنا ای تے گھٹ کے مل

کالی رات نوں اکھاں کڈھ
سجھہ نوں نیویں سٹ کے مل

اپنے آپ تو باہر نکل
روپ دی قیدوں چھٹ کے مل

لے دس

ڈھیر نہ پیچھے رہ جاویں

پیر زرا کوپٹ کے مل

یار کلیما مل تے سہی

بھاویں نیویں سٹ کے مل

گلاں باتاں نوں ویکھدا کد اے
عشق ذاتاں نوں ویکھدا کد اے

اوہنے رکھی اے کھیڈ عملاں تے
اوہ اوقاتاں نوں ویکھدا کد اے

سوچ وچ ہے ای چھنا چوری دا
دل پراتاں نوں ویکھدا کد اے

تے دس

جیہڑا ہنجواں دے نال لکھدا اے

اوہ دواتاں نوں ویکھدا کد اے

عشق تے بس الف دا پاندھی اے

ایہہ جماعتاں نوں ویکھدا کد اے

پیار انھا کلیم ہندا اے

دن تے راتاں نوں ویکھدا کد اے

پھل دے مکھ سیاہی اے

کنڈھی بے پرواہی اے

اک کے پتھراں کہہ دتا

جان دیو سو راہی اے

حدوں تنگ آل خداں توں

لیک وی ہتھیں واہی اے

رب دا منکر ہو جانا

علم نہ کہہ گمراہی اے

سجن ویری کر بیٹھاں

اوہدا روپ تباہی اے

واہوا دیر دے پیچھے سی

وٹے بیر دے پیچھے سی

اس لئی بی بنیا اے

ویلا شیر دے پیچھے سی

زیر زیر جو ہوئی اے

کچھ تے زیر دے پیچھے سی

لے ڈس

سیر بن تے ٹل لگا
تو لا سیر دے پیچھے سی

یار کلینما لگدا اے
رات سویر دے پیچھے سی

ریتے وانگر کر جاوے گا
نہ جھکیوں تے سر جاوے گا

بھل جاواں گا اوہدے وعدے
اولاں اوہ ای پھر جاوے گا

جسراں میرے ٹوٹے ہوتے
بوہڑ دا رکھ وی چر جاوے گا

لے دس

جدھر جدھر سولی مڑنا

اودھر اودھر سر جاوے گا

دل نوں لکھ وی موڑ کلیما

اودھے ولے فر جاوے گا

کو کے دی اک کو لی اے تے گو لی اے
اپنی موج ایچ بولی اے تے گو لی اے

کھبی گلہ داتل سو جیہڑا بمب اے جی
رتے رنگ دی چولی اے تے گو لی اے

سوچ رہاواں فیر اک چلہا پاٹے گا
اوہدی خالی جھولی اے تے گو لی اے

لے دس

کھولی جہنی تھاں لئی گولی چل دی رہی

اجکل میری کھولی اے تے گولی اے

سدھی گل اے عشق نے انھا کیتا اے

ساری گل پھرولی اے تے گولی ہے

لوڑ میں صرف سنائی اے
تھوڑے تے وچ دفنائی اے
گھٹ ای کوئی ہووے گا
جسراں ساہ ہرجائی اے
بھین بھرا دا رشتہ اے
بھکم تے اماں جائی انے

ویلے نال وگاڑ لواں

میری شامت آئی اے

میرے وچوں لبھے گی

حالاں پیڑ پرانی اے

جسراں لیڑے لنڈے نیں

انج دی عمر ہنڈائی اے

عورت بے وچکار کراں

کیہڑا کندھا بھائی اے

اج میں پیار نوں انگن لگیاں
اوس گلی چوں لنگھن لگیاں

اکھاں تے پٹی نہ بنھیں
مینوں سولی ٹنگن لگیاں

خطرے دا اعلان کرے نا
نیویں سٹ کے سنگن لگیاں

لے دس

رب بے پوری پان تے آوے
جھٹ لاند اے رنگن لگیاں

یار کلیمہ اپنے جہے توں
مر جاویں گا منگن لگیاں

کر میرا اتبار دے سوہنا
تو نہ سوہنا لکھ وار دے سوہنا

ہاراں جتاں میں کیہہ سمجھاں
میں تے کیتائے پیار دے سوہنا

اکھ چھری نوں سرمہ لا کے
تیز نہ کر لئیں دھار دے سوہنا

لے دس

مرن تے دل اے خدا دی قسمے
سینے لا کے ٹھار وے سوہنا

یار کلیم وکھا نا بھ نول
گلم تارو تار وے سوہنا

جوٹی چیرکاں مارن لگ پئی
کھوٹی چیرکاں مارن لگ پئی

سکی لکڑ کنڈ ویجھی تے
سوٹی چیرکاں مارن لگ پئی

انج سرکاراں لٹیا سانوں
لوٹی چیرکاں مارن لگ پئی

بالاں دی بھکمہ ویکھ نہ سکی

روٹی چیرکاں مارن لگ پئی

اوہنوں جاندا ویکھ کے دل دی

بوٹی چیرکاں مارن لگ پئی

کیہہ کہندائے ہجرتوں ڈردائے ایویں کردائے
اجکل کون کسے تے مردائے ایویں کردائے

دل کہندائے اج میں اوہنوں دیکھن چلیاں
کیہڑا جان تلی تے دھردائے ایویں کردائے

سچ بچھو تے گنڈھے چیر کے اٹھیا ہونائیں
کون کسے لئی ہو کے بھردائے ایویں کردائے

یار کلیمہ لکھ واری اوہ پیار لگاوے
میں آکھاں گا ایویں کردائے، ایویں کردائے

دیکھ رہے ہیں اتے سارے
ہن تے اوہ ای بتے سارے

ہتھ ایج سوئی پھڑکیہہ بیٹھاں
ویری کر لئے کتے سارے

پیلی رتے گجرے کتھوں
اوہنوں آکھ کرتے سارے

تمسک کلیم

ڈھڈ دا بیہیہ گیرن خاطر

ڈنگراں وانگ آں جتے سارے

سارا ٹبر بھکھے جاگے

بخت جدوں سی ستے سارے

کسے دے ڈرنوں کیہہ آکھاں
میں کچے گھرنوں کیہہ آکھاں

میں اپنی جان کڈھنی اے
میں اس منظر نوں کیہہ آکھاں

جے شیشہ آپ ٹکراوے
تے فر پتھر نوں کیہہ آکھاں

تجمل کلیم

ایہہ کیہہ کیہہ ڈر بناتے سو
میں کاریگر نوں کیہہ آکھاں

کلیما وچ کنڈے نہیں
تے فر بستر نوں کیہہ آکھاں

اکھ جدوں دی تر گئی اے
جیہ او دوں دی مر گئی اے

غیر نوں ہسدا تکیا تے
لگدائے قسمت ہر گئی اے

اوہ تے سر تے قرضہ سو
جیہڑے وعدے کر گئی اے

تجمل کلیم

اک نظر ای تکیا سو

دل دی جھولی بھر گئی اے

موت کلیم کاہدی اے

روح تے اپنے گھر گئی اے

کسے نوں وی چنے بھاویں
اوہ میری نہ سنے بھاویں

توں دل دیون دا وعدہ کر
تے یتھوں لے ہنے بھاویں

غریبا دھی نے سڑنا اے
سڑے دا جاں کھنے بھاویں

تمس کلیم

کوئی شے یں کے جاوے گا

اوہ پانی وی پئے بھاویں

کلیما پیار تھوڑا اے

اوہ موڑے سو گئے بھاویں

اوہدے تیجھے جان دتی

جاوئی سی جان دتی

دل دی مسیت وچ

روح نے ازان دتی

وسے اوہدا جگ جنے

اپنی سیہان دتی

تجمل کلیم

کنناں جدوں گھیر لیا

اکھ نے زبان دتی

ڈاکی پینے ہجرا دے

پکی نہیوں کھان دتی

شیشیا کلیم تینوں

سٹ نہیوں کھان دتی

قسمے شکر دوپہر نوں آہرے لا دتا
ہس کے اوہنے قہر نوں آہرے لا دتا
پہلاں سارے ویہلے بیٹھے ہندے سی
اوہدے روپ نے شہر نوں آہرے لا دتا
چپ کر کے اس زہر نے چپاں وٹدیاں سی
تاں سقراط نے زہر نوں آہرے لا دتا

جملہ عظیم

دل کر دے صدقے جاواں پوتے دے

میرے پیچھے پہرہ نول آہرے لا دتا

یار کلیمہ پانی رکیا ہویا سی

اوہدے پیراں نہر نول آہرے لا دتا

اوہدے مکھ تے اکھیاں رکھیاں
جھٹ کو لالیاں چکھکیاں رکھیاں

سوہنے کچی نیندر اٹھنا
جے ہتھاں چوں پکھیاں رکھیاں

پتھر نہ ہو جاون کدرے
اکھاں راہ تے رکھیاں رکھیاں

تجملہ کلیم

پچیاں لگیاں نوں کنڈ کیتی
پکیاں چیتے وکھیاں رکھیاں

جیہیں وی رکھیاں یار کلیم
بس اک حد تے سکھیاں رکھیاں

ہتھیں آپ پروئے اتھرو
شعراں وانگر ہوئے اتھرو

اج فردل نوں چین نتیں نا
اج فر لوئے لوئے اتھرو

جج مزدور دیہاڑی کردائے
انج پکاں نے ڈھوئے اتھرو

تجملہ کلیم

پردہ داری اس توں سکھو
جنے ہس لکوتے اتھرو

یار کلیمہ سفنا کیہہ سی
ستی اکھیں چوتے اتھرو

ایس حال نہ چھڈ کے جاہ مینوں
تیرے آیاں تے آئی اے ساہ مینوں

ٹر سوہنیا ٹور دی خیر ہووی
انج ٹر کہ چڑھے نہ ساہ مینوں

جنگی لیک نہ ہوواں مٹا دیویں
زرا اپنی تلی تے واہ مینوں

میرے قتل تے پردہ پا دتا
فیر مار گئے اج گواہ مینوں

پوڑی کھچ نہ ویریا پیر بیٹھوں
آپ پوڑی تے چڑھ کے لاه مینوں

سوہنا ہاسا اے

کیا دنداسا اے

جوڑی ہستھاں دی

جوڑو کاسا اے

مہنگا سونے تول

سکھ دا ماسا اے

تجمل کلیم

اجکل وسدا تے
پیکھی واسا اے

بس اوہ میرا اے
ایہہ بھرواسا اے

چار چو فیرے کندھ کھلی اے ماڑی جہی
اگے بوہیوں باہر گلی اے ماڑی جہی

ایہہ تلوار تے خورے مینوں کوہ دیندی
روزہ رکھیاں بھکھ ٹلی اے ماڑی جہی

لگدا اے بٹی ایہنوں قسمت کہندے نیں
جیہڑی میرے نال کھلی اے ماڑی جہی

ایدوں پہلاں اندر باہر ہنیرا سی
دو گھٹ لا کے اکھ بلی اے ماڑی جہی

بے وعدہ ٹٹ گیا ہوندا

میں قیدوں چھٹ گیا ہوندا

بے میں اعتبار کر لیندا

کدوں دا لٹ گیا ہوندا

تے میں بے ہمتہ چھڈ دیندا

اوہ واپس پھٹ گیا ہوندا

لے دس

ایہہ دل قسمے لٹیندا نہ

جے نیوں سٹ گیا ہوندا

کلیما سر نہ چاند تے

شریکا کٹ گیا ہوندا

اوپنے مینوں گل لایا تے ڈوب گیا
پانی اکھاں وچ آیا تے ڈوب گیا

راتیں جیہڑے سفنے وچ میں ڈبیا ساں
تڑکے سفنا یاد آیا تے ڈوب گیا

سمجھاؤن دا عہدہ بھ نول ملدا نتیں
سمجھو کملے سمجھایا تے ڈوب گیا

لے دس

لڑنوں پہلاں گھبراندا تے نہ لڑدا
ہن ایہہ دل بے گھرایا تے ڈوب گیا

پیار نہ کر کے پچھتاںدا تے چنگا ہندا
ہن بے کڑما پچھتایا تے ڈوب گیا

یار کلیما ہتھ پیراں تے ترنا سی
اوہنے ہتھ نوں ہتھ لایا تے ڈوب گیا

کنج سوچاں نوں پینگھ جھٹاواں کدھر جاواں
دل نوں کتھے داتے لاواں کدھر جاواں

میریاں عرضاں اوہ تے ہس کے ٹال دیوے گا
کتھے جا روواں کرلاواں کدھر جاواں

ہڈاں اتے ماس دی بوٹی ڈردی پتی اے
ہر پاسے نہیں ہجر بلاواں کدھر جاواں

تے دس

دھپ دوری دی قسے اندر لوہ جھڈ یا اے

دسو ہن فر لبھن چھاواں کدھر جاواں

یار کلیما چارے پاسے اوہ دسدا اے

کدھر جاواں کدھر جاواں کدھر جاواں

ہندی سی جد ماں ویہڑے وچ
سی ناگوہڑی چھاں ویہڑے وچ
اکھ سدھی دلیز تے رہندی
میں بہناواں تاں ویہڑے وچ
ایہدی کیہہ تعبیر اے بھاجی
میں کندھاتے تے کال ویہڑے وچ

لے دس

روکے دکھ توں جان چھڑائی

فیر سی جویں چنھاں ویہڑے وچ

انج اداسی چکر لاندی

جسراں بھرے بلاں ویہڑے وچ

بس منگن دی لوڑ نہ جھڑیں

رہا کوئی تھوڑ نہ جھڑیں

میںوں خرچ کریں او سمیا

جوڑ کے میرے جوڑ نہ جھڑیں

دل شیشہ ای رج کے دیکھیں

اکھاں پھیر کے توڑ نہ جھڑیں

چا وی ساہ لیندا ای قسے
چا دی دھون مروڑ نہ چھڈیں

بالاں دی تربیت کر جا
بھاوین لکھ کروڑ نہ چھڈیں

انج ہاسے نہ کیر دکھی نہیں
بیرویوں ڈگ کے بیر دکھی نہیں

جان دا ہاں کچھ سوکھے جیہڑے
تولیوں ہو کے سیر دکھی نہیں

لکھ ہندے تے تروی جاندے
ڈبن والے ڈھیر دکھی نہیں

جنہاں شہر سی جنگل سمجھے
اجکل اوہو شیر دکھی نہیں

جتدا جتدا ہر سکنا وال
عشق ایچ انج وی کر سکنا وال

مرنا کپھڑا اوکھا کم اے
میں تیرے تے مر سکنا وال

میں جیندا وی ڈب سکنا وال
میں مویا وی تر سکنا وال

تجمل کلیم

میری تے تو نہہ گل ای چھڈ دے

تیری اکھ وی بھر سکنا وال

ہتھ کلیم نتیں جانے او تھے

نظراں پیریں دھر سکنا وال

لگدا اے ہن کڈھنی پئے گی سستی پیراں بیٹھوں
میرا مطلب لاہنی پینی مہندی پیراں بیٹھوں

اک بچہ تے جد وی آیا ہجر سنیہڑا دیون
اک بچہ تے کھچ لیندا اے دھرتی پیراں بیٹھوں

مجنوں ہونا پینا اے تے ہو جاواں گے لالہ
ہن صحرا وی لنگھ جاون گے جلدی پیراں بیٹھوں

تجمل کلیم

ساڈے لئی وی ہوون یوسف جہے تعبیراں والے
میں وی کھچی اے خواب ایچ لنگھدی بدلی پیراں پیٹھوں

یار کلیم اکھ گونگی تے بلھ وی سیتے ہندے
جس مٹیاری دی جتی گلاں کردی پیراں پیٹھوں

جدوں میں ایسے نون دون پڑھیا

جہان کہندا اے ہون پڑھیا

کیہہ دل نون توڑن تے کوئی حد نہیں

تونہہ رہ خال ایڈا قنون پڑھیا

قبر دا چہرہ پڑھن گیا سال

چوہیر لکھیا سکون پڑھیا

تجمل کلیم

میں اوہدے بولاں اچ شہد منگیا

ولی نے چونڈھی کو لون پڑھیا

کل اوہنے جاواں نوں جاں سی لکھیا

میں نون غنہ نوں نون پڑھیا

کلیم ویراں دی رت چٹی

میں دودھ ماواں دا خون پڑھیا

کیہہ کیہندائے ہجرتوں ڈردائے ایویں کردائے
اجکل کون کسے تے مردائے ایوں کردائے
دھکا دے کے پل توں وچ دریا سٹیا سو
ہن میرے لئی ہو کے بھردائے ایویں کردائے
ہجر دا سورج ولی کھلوتائے تلی کھلوتائے
دھپے بہہ کے کیہڑا ٹھردائے ایویں کردائے

تجمل کلیم

خورے کیہڑی گل پاروں منہہ وٹی پھر داتے
خشکی اتے کیہڑا تردائے ایویں کردائے

یار کلیمہ تو نہہ ہرجائی ہوسکنا ایں
ایوں کردائے ایویں کردائے ایویں کردائے

ملن بچ چوکھا چر ہویا تے

ایہو کم بے فر ہویا تے

جیون رکھ توں کر جاواں گا

مرضی نال بے بکر ہویا تے

میں دوری وی سہہ ای لاں گا

گر دا مطلب گر ہویا تے

تجمل کلیم

جنوں گا بلاں کڈھدے پئے او

اوہ جے اپنی دھر ہو یا تے

یار کلیم بول لو یں گا

سچ دا مطلب سر ہو یا تے

سچی بول وفا دیویں گا

یا فرہور سزا دیویں گا

دو لفظاں وچ گل مکا دے

دل یا نتیں تے یاد دیویں گا

اج وچھوڑا حکمت آکھیں

زہراں نال شفا دیویں گا

تجملہ کلیم

جنت وچ کچھ چین ملے گا

یا فرکنک وکھا دیویں گا

مٹدے مٹدے اکو ڈراے

مینوں فیر بنا دیویں گا

مونہہ تے سچ بے بول گیا واں

پیتی اے نا ڈول گیا واں

لوکاں تے آوارہ کہنا

اپنا آپ جو رول گیا واں

غزل دھمالاں پاندی رہنی

انج و جا کے ڈھول گیا واں

تجمل کلیم

کافی ونڈ نہ ہووے اس لئی

کڈھ تکرپی دا جھول گیا واں

یار کلیمہ جاندا جاندا

جگ لئی راہواں کھول گیا واں

یاداں دا گھڑ مس ، لے دس
اُتوں کھنڈائے ہس ، لے دس

جئے آج تک حال نہ پُچھیا
ہُن کھنڈائے دس ، لے دس

اکھاں نال پیاندا ہوئیا
پُچھن لگا بس ، لے دس

اکھ چوں تیر چلا کے مینوں
آکھن لگا نس ، لے دس

وَس وِچ کر کے آکھن لگا
کُجھ نتیں میرے وَس ، لے دس

